

Introit: ***Priznejte Hospodinu slávu a moc, priznejte Hospodinu slávu jeho jména! Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho, v nádheře svatyně se klaňte Hospodinu. (Žalm 96,7-8)***

Píseň 642

Modlitba

Čtení: Římanům 12, 1-8

Píseň 166

Text kázání: Skutky 20,7-12

Bratři a sestry,

určitě se vám již v životě mnohokrát stalo, že se věci nevyvíjely podle vašich představ. Vynaložili jste mnoho úsilí třeba do výchovy svých dětí a teď se zdá, že se to minulo účinkem. Nebo jste se snažili vybudovat něco dobrého, ale nějaká nenadálá událost, nebo nedbalost, to pokazila. A je jistě mnoho událostí v životě, a možná někdy sám náš život, kdy se člověku věci jaksi vymknou z rukou.

To by se samozřejmě dalo říci i o bohoslužebném setkání s apoštolem Pavlem v městě **Troada**. Pro mnohé to musel být svátek, byly to chvíle štěstí a naděje pro všechny zúčastněné. Ovšem jen do jisté chvíle. Do tragické události, která následovala a která tuto bohoslužbu narušila. Anebo nenarušila? Pojdme se nyní podívat do té horní místnosti v městě Troadě a pojdme zakusit, co tam vlastně tehdy prožívali.

První den v týdnu jsme se sešli k lámání chleba. Těmito slovy začíná náš dnešní příběh. A nutno říci, abychom dobře rozuměli, že prvním dnem v týdnu je v Izraeli vnímán den nedělní. V naší kultuře možná bereme neděli jako poslední den v týdnu, jako zasloužený odpočinek, ale v Izraeli to bylo vnímáno jako první den nového týdne. Jako nový počátek. **A lámání chleba?** To jistě víme, že tím je myšlena Večeře Páně. Ovšem první křesťané nenazývali nedělní setkání bohoslužby, ale právě **setkání k lámání chleba**. Protože tehdy se k Večeři Páně scházeli každou neděli. A bylo to pro ně důležité! Protože to bylo pro ně nejen posilnění na prahu nového týdne, ale také obnova a uzdravení. A to se právě děje při Večeři Páně. Vždyť i my se při této svátosti zřikáme cest, které vedou k smrti, litujeme svých hříchů, činíme pokání, prosíme a přijímáme Boží odpuštění našich hříchů. A ačkoliv dnes již Večeři Páně nemáme každý týden, můžeme se z praxe té první církve učit, že každé setkání s Bohem, ať už na osobní rovině anebo v církvi, máme přistupovat před Boha s upřímností, **v pokání z našich hříchů a s prosbou o obnoveného ducha přímého**. A každá neděle, i když zrovna neslavíme svatou Večeři Páně, nás k tomu vyzývá.

Ovšem pojdme dále k tomu příběhu. Tam v městě Troada se během těch bohoslužeb stalo něco neočekávaného. **Nějaký mladík jménem Eutychos seděl na okně, a protože Pavel mluvil dlouho, usnul a spadl z třetího poschodí. A když ho zvedli, byl mrtvý.** V tu ránu bychom řekli, a je po bohoslužbách. Je konec. Smutný konec. Tragédie. Někdy se to stává. Sice jsme slyšeli krásná slova plná milosti a moci Boží, zvěst o Vzkříšení, o vítězství nad smrtí, ale teď tu vládne smutek a smrt.

Představme si, že jsme tam přítomní a že jsme skutečně součástí toho příběhu. Jak bychom reagovali v takové chvíli? Odešli bychom zklamaní a smutní, bezradní? Malomyslní? Anebo dokonce naštvaní? Možná by byl někdo rozhořčený už jen proto, že **Pavel své kázání protáhl až do půlnoci**. A kdyby tak moc nemluvil, nemuselo by se to stát, někdo by řekl. Ale jak to tehdy bylo? Usnul snad ten mladík nudou? Nikoliv! Pavlovo slovo nebylo nuda, bylo to mocné živé Boží slovo, nikdo neodcházel, ale **mladíka přepadla únava**. Není se co divit, byla přeci jen už půlnoc. Ale jak je to dnes? Nakolik jsou současné kázání mocná a nakolik jsme schopni jim naslouchat? Když už někdo káže déle, díváme se na hodinky a začneme přemýšlet např. o obědu. Anebo někoho přemáhá únava hned ráno, protože do noci koukal na televizi, nebo byl na internetu. Ať už je to jakkoliv, i tohle vypovídá o duchovním stavu kazatelů, ale i každého z nás. Jsou i dnes místa i církve, kde mnozí hltají Boží slovo a touží po něm, sytí se jim dlouhé hodiny a nemají dost! Díky Bohu za to! Ovšem jak je to s námi? Patříme taky k takovým? Toužíme po Božím slovu, anebo čekáme, až bude konec bohoslužeb? Na to si odpovíme každý sám.

Vraťme se však nyní do našeho dnešního příběhu. Někdo by mohl po té tragédii lomit rukama a hledat viníka se slovy: **Já jsem to říkal, že jsme se neměli setkat v té horní místnosti, kdybychom se setkali dole, nemuselo se to stát...** Jenže, na kdyby, se nehraje nikde a nikdy. Už se stalo. A taky, **shromáždili se v horní místnosti, protože tam bylo mnoho lamp**. A my víme, že setkání křesťanské církve je setkání v Božím světle a v žádné tmě a že se není za co stydět! A pokud bychom měli odcházet z křesťanských bohoslužeb v nějakém stínu, např. s kritikou v ústech, a se slovy typu, kdyby, pak není něco v pořádku, pak jsme se ve společenství nesetkali s živým Kristem, který má moc nás proměnit a **přenést nás právě**

ze tmy do svého podivuhodného světla! Pak jsme zapomněli, že máme **hledět na Krista a neohlížet se zpět. Zapomínaje, co je za mnou, běžíce, co je přede mnou.** V nové síle, v Duchu víry a vzkříšení.

Ovšem v Duchu milosti by nejednal ani další účastník bohoslužeb. Ten, který by říkal, že ten **Eutychos, si za to vlastně mohl sám. Je to jeho vina. Byl nezodpovědný a neukázněný. Kdyby neseděl v tom okně, nemuselo se mu to stát.** Předně si myslím, že tam bylo tak narváno, že nebylo nikde jinde místa, než v okně, ale i kdyby ne, jsou to slova soudu, která nám nepřísluší. A víte, ten **Eutykův pád** nám může připomínat tak trochu naše pády víry a na ty se máme dívat především. Na své, ne na druhé! I nás samozřejmě může přepadat všelijaká únava. Ale když to přeneseme do toho duchovního obrazu víry, pak ten, **kdo přestává doufat v Hospodina, nenabývá nových sil, je pak unavený a zemdlený.** A duchovní spánek, to už je zase stav, kdy už se ani nemodlíme a jsme velice vlažní. Eutycha jeho spánek srazil k zemi a zabil. A nám se to může stát právě kvůli naší vlažnosti, anebo také kvůli našemu hříchu, který se tak pomalu vkrádá. Dává ti pocit, že se nic neděje, a ty přitom už dávno padáš.

Nicméně vraťme se k tomu kritickému okamžiku při bohoslužbách v Troadě. K okamžiku, který narušil celou bohoslužbu. Anebo nenarušil? Byl snad součástí bohoslužby? Záleží na úhlu pohledu, jestli to budeme vnímat jako narušenou bohoslužbu, anebo budeme vnímat, že ten Eutykův pád a smrt v ní má své místo. Proč to říkám? Vždyť při Večeři Páně, ke které přistupujeme, se děje ještě jedna důležitá věc. A to je připomínka našeho křtu. Křtu, ve kterém jsme vyznávali, že umíráme tomu starému životu, abychom živi byli milostí Kristovou. A dnes si to jistě znovu chceme v kajících modlitbách připomínat, že **jsme zemřeli hříchu, abychom živi byli Bohu.** A jelikož jsme porušitelní lidé, potřebujeme tohle rozhodnutí v sobě neustále znovu a znovu obnovovat. Umírat hříchu a žít Bohu. Je to důležité, abychom se tak mohli chránit nástrah hříchu a **nepřizpůsobovat se tomuto světu.** Jedině skrze pokání tak můžeme docházet **k proměně a obnově své myslí a svého srdce.**

Když se ještě podíváme do té Troady, tak poslední písní té bohoslužby nebyla oslava smrti, ale obrovské Boží milosti, uzdravení a vzkříšení. Po tom smrtelném pádu **Pavel sešel dolů, sklonil se nad Eutychem, objal ho a řekl: „Upokojte se, je v něm život.“** A možná by někdo řekl, že si třeba jen vyrazil dech a upadl do bezvědomí. Ale nebylo tomu tak. Verš předtím čteme holé konstatování, že **byl mrtvý.** Ovšem Pavel je plný Ducha svatého, plný milosti Boží, plný Ducha víry a v této víře řekne, že je v něm život. A to je obrovský rozdíl. I my mnohokrát řekneme, že už je to mrtvé. Že už není žádná naděje. Ať už v naší nemoci, v našem trápení, anebo už nemáme naději pro své blízké, aby byli spaseni. Anebo to můžeme říct o naší církvi, o sboru. Už to nemá naději, je to mrtvé. Duch Boží však říká něco jiného. Nekonstatuje to, co vidí naše oči a co dokážou rozumem posoudit naše smysly. Duch Boží probouzí a dává život. A pokud v tomto Duchu budeme chodit, pak nebudeme lomit rukama a říkat kdyby, pak nebudeme věčně kritizovat a ani hledat viníky. Naopak, budeme mít víru a naději!

Na závěr si ale uvědomme ještě jednu věc. Pavel mladíka objal, řekl, že je v něm život, nechal ho tam a odešel zpátky na bohoslužbu. Protože bylo třeba lámat chleba. **Pak se vrátil nahoru, lámal a jedl chléb, dlouho do rána s nimi rozmlouval a potom odešel.** Pavel se vrátil k tomu podstatnému. K setkání s Kristem při stole Páně. A my víme, že se s Ním také můžeme dnes setkat, i když dnes neslavíme Večeři Páně. Přesto On zaslíbil, že bude tam, kde **se dva neb tři sejdou v jeho jménu.** A to je i dnes, zde! Vždyť v Božím slově je také jeho život a Boží Duch. A na tom příběhu je krásné, že teprve **potom přivedli mladíka nahoru živého a to je velice povzbudilo!** Jakoby teprve ta Večeře Páně byla událostí, která mladíkovi skutečně vrátila život. A je to vskutku tak. Jsou mnohá svědectví o tom, že skrze účast na Večeři Páně, byli lidé uzdraveni. I my můžeme být, pokud ke Kristu budeme přistupovat opravdově a vážně, a upřímně se před Ním doznávat. Pak může být poslední písní naší bohoslužby nikoliv oslava tmy, ale oslava živého Ježíše Krista. Amen. Modlitba Píseň 274 Píseň 635

Slovo poslání: 1. Janova 5, 5-12

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 636

